

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud České republiky**, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil svým podáním ze dne 11. 1. 2013 proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byl vyzván, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení napadeného usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2.000 Kč [položka 18 bod 2. písm. d) sazebníku soudních poplatků] z důvodu, že požadoval odklad jeho účinnosti. Dalším podáním ze dne 6. 2. 2013 odkázal na podání ze dne 23. 1. 2013 podané poštou, kterým zamýšlel podat kasační stížnost proti napadenému usnesení. Stěžovatel dále doručil Nejvyššímu správnímu soudu podání ze dne 19. 4. 2012, v němž namítl podjatost všech soudců adresovaného soudu. K tomu uvedl, že odpůrcem (žalovaným) je v tomto řízení sám Nejvyšší správní soud, z čehož plyne, že by se jeho soudci měli vyloučit z projednání věci i bez námitek stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřipustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod.

Kasační stížnost **je nepřipustná**.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 549/1991 Sb.“) platí, že poplatková povinnost vzniká spolu s podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Ve věcech poplatků ve správním soudnictví pak rozhoduje věcně a místně příslušný soud k projednání a rozhodnutí věci (§ 3 odst. 1 téhož zákona). Podle ustanovení § 9 odst. 1

téhož zákona platí, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Výzva k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. je tedy procesním usnesením předsedy senátu, které deklaruje povinnost vzniklou ze zákona (zaplatit soudní poplatek za řízení ve výši stanovené sazebníkem soudních poplatků) a konstituuje zároveň na základě soudcovského uvážení lhůtu, v níž má být tato povinnost účastníkem řízení splněna.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Právě v případě výzvy k zaplacení soudního poplatku se jedná o rozhodnutí, kterým se pouze upravuje vedení řízení (k tomu viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 – 47, dostupné na www.nssoud.cz). Proto v tomto případě stěžovateli nesvědčí právo na samostatný přezkum takového rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému usnesení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť je proti napadenému usnesení nepřipustná.

K podání stěžovatele, jímž namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu, Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o další jeho procesní krok, kterým objektivně zneužívá procesních institutů sloužících k ochraně práv bez jakýchkoliv věcných důvodů. Jiné argumenty ve prospěch svého návrhu na vyloučení všech soudců zdejšího soudu z rozhodování o kasační stížnosti stěžovatel totiž neuvádí. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl kupř. v rozsudku 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013 – 14, obecně formulované námitce podjatosti všech jeho soudců, která není podpořena konkrétními důvody pro vyloučení jednotlivých soudců, nelze vyhovět a není třeba se jí zabývat samostatně (v podrobnostech viz zejm. rozsudek ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ans 2/2012 – 52, dostupný na www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci jde zčásti o odlišnou situaci, neboť stěžovatel námitku podjatosti opírá o skutečnost, že o kasační stížnosti má rozhodovat tentýž soud, vůči kterému směřuje předmětná žaloba. Je ovšem vyloučen postup, aby o kasační stížnosti rozhodl jiný orgán, neboť jediným soudem, jenž je oprávněn projednat a rozhodnout kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, je právě Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.); ostatně, nahlíženo logikou takto uplatněné námitky by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/ 2009 – 13, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto námitkou podjatosti nezabýval.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto

tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu